

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **HOLLEN CZ s. r. o.,** IČ: 28978013, se sídlem Jiráskova 528/51, Mladá Boleslav, zast. JUDr. Jaroslavem Škubalem, advokátem se sídlem Jáchymova 26/2, Praha, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce,** se sídlem Kolářská 451/13, Opava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2019, č. j. 48 A 71/2017 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2016, č. j. 339/1.30/16-9. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký a Pardubický kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5979/8.30/15-36 (dále jen „napadené prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla stěžovatelka shledána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 000 000 Kč. Současně byla stěžovatelce podle § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „správní řád“), uložena povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Správního deliktu se dopustila tím, že umožnila výkon nelegální práce sedmi fyzickým osobám, které výrok napadeného prvostupňového

rozhodnutí vyjmenovává, neboť tyto osoby pro ni vykonávaly závislou práci v jiném než základním pracovněprávním poměru.

[2] Správní orgán I. stupně zahájil správní řízení na základě kontroly, kterou provedl dne 10. 6. 2014 ve výrobním areálu zákazníka stěžovatelky Continental Automotive Czech Republic s. r. o. Z protokolu o výsledku kontroly ze dne 15. 8. 2014, č. j. 5916/8.71/14/15.2, vyplývá, že pro stěžovatelku v době kontroly vykonávalo třídící a kontrolní činnost 7 osob, které měly živnostenská oprávnění a zmíněnou činnost vykonávaly jako osoby samostatně výdělečně činné. Stěžovatelka tyto osoby označovala jako poskytovatele služeb (budou tedy jako poskytovatelé označováni i v tomto rozsudku). Vzhledem k tomu, že podle správního orgánu I. stupně vykazovaly vztahy mezi poskytovateli a stěžovatelkou znaky závislé práce, vydal příkaz ze dne 3. 4. 2015, č. j. 5979/8.30/15-4, kterým stěžovatelku uznal vinnou ze spáchání výše popsaného správního deliktu. Proti tomuto příkazu podala stěžovatelka odpor. Po doplnění dokazování vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 30. 11. 2015, č. j. 5979/8.30/15-30. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, na základě kterého bylo toto rozhodnutí žalovaným zrušeno pro nepřezkoumatelnost, neboť výše sankce nebyla stanovena podle správného znění zákona o zaměstnanosti. Správní orgán I. stupně následně vydal napadené prvostupňové rozhodnutí.

[3] Správní orgány dospěly k závěru, že poskytovatelé vykonávali závislou práci podle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákoník práce“), podle kterého je třeba za závislou považovat takovou práci, „*která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně*“. Činnost stěžovatelky v automobilovém průmyslu lze jednoduše shrnout takto: její klient si objedná roztřídění vadných a bezvadných kusů a stěžovatelka sežene osoby (poskytovatele), které v prostorách klienta tuto službu zajistí.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Stěžovatelka napadla rozhodnutí žalovaného u krajského soudu. Namítala především, že nebyly naplněny znaky závislé práce. Jediným znakem, který stěžovatelka nezpochybnila, byl osobní výkon práce. Vyslovila též názor, že skutková zjištění, která správní orgány učinily ohledně způsobu odměňování, neměla oporu ve spisu. Dospěly totiž k závěru, že poskytovatelé byli odměňováni na základě odpracovaných hodin, ačkoliv z přílohy č. 1 k Odběratelským podmínkám vyplývá, že jsou odměny určovány předně podle zkontrolovaných kusů, a většina poskytovatelů ve svědeckých výpovědích uvedla, že fakturovali na základě zkontrolovaných kusů, popř. normohodin. Rozhodnutí žalovaného též bylo nepřezkoumatelné, neboť správní orgány své úsudky formulovaly ve vztahu ke všem poskytovatelům, popř. k jejich většině, a nijak nezohlednily, že se skutkové okolnosti u poskytovatele P. D. významně lišily.

[5] Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů. Uvedl, že otázka nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance vyplývá z toho, jak tento vztah vnímají jeho strany. To však neznamená, že lze přistoupit na obcházení zákona, neboť jednání *in fraudem legis* nepožívá právní ochrany. Pokud vztah mezi dvěma stranami odpovídá znakům závislé práce, nemají tyto strany možnost volby, ale musejí ho realizovat

v základním pracovněprávním poměru. Existenci závislé práce pak lze usuzovat nejen z výslovného obsahu uzavřené smlouvy, ale z řady dalších skutečností, mezi které patří především podmínky vykonávané práce. Při zjištěném skutkovém stavu neměl krajský soud pochyb o tom, že se v daném případě jedná o tzv. švarcsystém, při kterém se poskytovatelé a stěžovatelka snaží zakrýt skutečnou povahu závislé práce disimulovaným právním jednáním. Při hodnocení všech skutkových zjištění ve vzájemném kontextu tedy dospěl k závěru, že činnost, kterou poskytovatelé pro stěžovatelku vykonávali, nebyla ve své skutečné podstatě poskytováním služeb, ale výkonem závislé práce.

[6] Při hodnocení vztahu nadřízenosti a podřízenosti mezi stěžovatelkou a poskytovateli krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, č. 3027/2014 Sb. NSS, ze kterého dovodil, že vyplácení odměny je zřejmým indikátorem takového vztahu. Za další ukazatele nadřízeného postavení stěžovatelky považoval následující skutkové okolnosti. Šest ze sedmi poskytovatelů pracovalo pouze pro stěžovatelku, a ti tedy na ní byli finančně závislí. Poskytovatelé neměli možnost ovlivnit čas, místo nebo způsob práce ani odměnu za ni. K práci nepoužívali své nástroje, ale pronajímali si je od stěžovatelky, a to včetně běžného nářadí. Pronajímali si též oblečení – ve své podstatě firemní stejnokroj. Byli též proškoleni z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Při provádění zakázek se řídili podle manuálů stěžovatelky a jejího klienta, popř. instruktáží zaměstnance stěžovatelky. Pět z poskytovatelů nejprve pracovalo pro stěžovatelku na základě dohod o provedení práce a po zaučení si zřídili živnostenské listy, aby mohli pracovat pro stěžovatelku jako poskytovatelé. Náplň práce se přitom nelišila. Jeden z poskytovatelů měl pozastavené živnostenské oprávnění a kvůli spolupráci se stěžovatelkou si je obnovil. Krajský soud uvedl, že poskytovatelé sice mohli odmítat zakázky, ale činili tak minimálně. Navíc byli motivováni k lepší „docházce“ systémem Bonus Malus, prostřednictvím kterého stěžovatelka hodnotila poskytovatele a mohla na základě tohoto hodnocení měnit jejich odměny. Poskytovatelé fakturovali pomocí jednotného portálu HB2B, což po nich stěžovatelka požadovala ve svých Odběratelských podmínkách.

[7] Výkon práce jménem stěžovatelky dovodil krajský soud především z toho, že poskytovatelé činnost vykonávali v tričkách s logem stěžovatelky, která se takřka nelišila od oblečení zaměstnanců. Poskytovatelé navíc odpovídali pouze stěžovatelce, a nikoliv jejímu klientovi, v jehož prospěch činnost vykonávali. Krajský soud měl pochybnosti ohledně tvrzení stěžovatelky, že je schopna dohledat, který poskytovatel kontroloval konkrétní díly, když jedna poskytovatelka tuto skutečnost výslovně popřela ve svědecké výpovědi a při kontrole poskytovatelé ukládali zkontrolované díly do společné nádoby.

[8] K výkonu činnosti poskytovatelů podle pokynů stěžovatelky krajský soud uvedl, že byli zcela závislí na stěžovatelce, když sami neměli vytvořeny základní předpoklady pro výkon činnosti. Potřebovali totiž při nových zakázkách od stěžovatelky odbornou instruktáž, popř. manuál stěžovatelky nebo jejího klienta a její vybavení. Celou řadu implicitních pokynů taktéž obsahovaly Odběratelské podmínky – např. fakturace prostřednictvím portálu HB2B nebo pokyn k etickému chování.

[9] K námitce nesprávných skutkových zjištění, že výše odměny byla určena podle počtu odpracovaných hodin, krajský soud uvedl, že z hlediska zkoumání skutkového stavu

nebyl podstatný obsah přílohy č. 1 k Odběratelským podmínkám, ale skutečné chování stěžovatelky a poskytovatelů. Bylo tedy možné vycházet především z faktur a dodacích listů, na kterých byly zapsány pouze hodiny. Závěry správních orgánů o reálných principech odměňování nebyly v zásadním rozporu s výpověďmi poskytovatelů jako svědků. Mezi jejich výpověďmi a některými listinami mohly nastat drobné rozpory kvůli okolnostem výslechu (poskytovatelé se vyjadřovali k celému období spolupráce se stěžovatelkou, zatímco listiny vypovídaly pouze o rozhodném období). Poskytovatelé navíc měli zájem na udržení fungující spolupráce se stěžovatelkou, a správní orgány tedy nemohly vyjít pouze z jejich svědeckých výpovědí, když se zřetelně lišily od sdělení zachycených v protokolu o kontrole. Vzhledem k tomu, že způsob odměňování byl jen jednou z více okolností prokazujících existenci závislé práce, nebylo možné ve způsobu, kterým správní orgány vyhodnotily tyto otázky, spatřit vadu řízení, která by byla důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného.

[10] Krajský soud připustil, že se jeden ze sedmi poskytovatelů, konkrétně P. D., lišil od ostatních poskytovatelů. Přestože se žalovaný vyjadřoval shodně ke všem, popř. k většině poskytovatelů, neboť byl skutkový stav srovnatelný, není jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nemusel se ani zvlášť vyjadřovat ke všem detailům, v nichž se situace P. D. od ostatních lišila. Podle názoru krajského soudu by neprokázání závislé práce u jednoho ze sedmi poskytovatelů nic nezměnilo na celkovém závěru, že došlo ke spáchání správního deliktu. Žalobu tedy jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost a navrhla, aby Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Jako první námitku uvedla, že krajský soud nesprávně posoudil vztah nadřízenosti a podřízenosti. Na nyní projednávanou věc nelze použít závěry, které Nejvyšší správní soud učinil ve výše citovaném rozsudku č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, neboť se v něm zabýval rozdílem mezi dobrovolnickou činností a závislou prací. V takovém případě je významnou okolností, pokud poskytovaná odměna tvoří jediný, resp. významný zdroj příjmu dané osoby. Stejnou logiku však nelze aplikovat na posouzení rozdílu mezi závislou prací a samostatným podnikáním, protože obě činnosti jsou výdělečné a příjem z nich obvykle tvoří podstatnou část příjmů osoby, a v důsledku takového výkladu by musely osoby samostatně výdělečně činné ukončit svou činnost, pokud by měly jediného klienta, aby se vyhnuly nařčení z výkonu nelegální práce. Krajský soud navíc pominul skutečnost, že poskytovatelé dodávali své služby jako subdodavatelé na zakázce pro stěžovatelčina klienta, a museli tedy přijmout podmínky tak, jak je tento klient nastavil, neboť je musela přijmout i stěžovatelka (zejm. místo, čas, označení osob). Představu, že by si poskytovatelé jako subdodavatelé mohli rozhodovat zcela libovolně o místě a času plnění zakázky a způsobu jejího provedení, označila za zcela odtrženou od reality. Poukázala na to, že závěr krajského soudu, že poskytovatelé jen minimálně využívali své možnosti zakázky odmítat, nemá oporu v provedeném dokazování. Dle stěžovatelky naopak této možnosti využívali hojně, a ta kvůli tomu musela několik zakázek alespoň zčásti odmítnout. Nadřízenost stěžovatelky nelze dovozovat ani z použití HB2B portálu, neboť ten se používá pouze pro snížení administrativní zátěže.

[12] Stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 84 /2017 - 35, který dle jejího názoru vycházel ze stejného skutkového stavu jako nyní projednávaná věc. Zdejší soud v tomto rozsudku neshledal znaky závislé činnosti u pracovníků na stavbě, kteří měli uzavřenou rámcovou smlouvu o dílo se společností, pro kterou pracovali. Pracovníci činnost vykonávali jako osoby samostatně výdělečně činné. Společnost se s pracovníky vždy spojila telefonicky a nabídla jim zakázku. Ti ji mohli buď přijmout, nebo odmítnout. Společnost následně zadávala obecné pokyny k provedení práce a výsledky kontrolovala. Jednotliví pracovníci za způsobenou škodu odpovídali společnosti, ta odpovídala svému klientovi jako generální dodavatel. Odměnu určovala společnost na základě kvality odvedené práce a odpracovaných hodin. Pracovníci si levnější nářadí pořizovali z vlastních prostředků a dražší nástroje si půjčovali od zadavatele. Náklady na dopravu a oblečení pracovníci nesli sami. Podle stěžovatelky by zdejší soud měl v nyní projednávané věci pro zjevnou podobnost skutkových okolností rozhodnout obdobným způsobem.

[13] Stěžovatelka dále nesouhlasila s krajským soudem, že neprokázání závislé práce u jednoho ze sedmi poskytovatelů by nic nezměnilo na celkovém závěru, že došlo ke spáchání správního deliktu. Vztah mezi jedním z poskytovatelů, P. D., a stěžovatelkou se totiž významně lišil od ostatních zkoumaných vztahů. P. D. nezřídil živnostenský list kvůli práci pro stěžovatelku, nikdy nebyl se stěžovatelkou v základním pracovněprávním poměru, měl více zákazníků, a nebyl tedy na stěžovatelce závislý z hlediska své obživy. I kdyby tedy ostatní poskytovatelé vykonávali závislou práci pro stěžovatelku, pro P. D. tento závěr neplatí. Vzhledem k tomu, že byla stěžovatelka potrestána za konkrétní čin, který spočíval v umožnění nelegální práce sedmi konkrétním osobám, pak je celé rozhodnutí nezákonné, pokud jedna z těchto ve výroku rozhodnutí vyjmenovaných osob nelegální práci pro stěžovatelku nevykonávala.

[14] Krajský soud také ve svém rozsudku vycházel z chybných skutkových zjištění. Žádný z důkazů totiž není v rozporu s tvrzením stěžovatelky, že poskytovatelé fakturovali na základě normohodin, a odměněni tedy byli za množství poskytnutých služeb, a nikoliv za čas, který strávili prací. Krajský soud navíc porovnával svědecké výpovědi některých svědků s jejich vysvětleními, které podali během kontroly. Vysvětlení přitom ve správním řízení není přípustným důkazem. Co se týče závěru, že stěžovatelka nemůže dohledat, který poskytovatel kontroloval konkrétní kusy, krajský soud přehlédl většinu svědeckých výpovědí, z nichž vyplývá, že poskytovatelé i na společných zakázkách mají vlastní palety se svými štítky, popř. označují jednotlivé díly fixou. Stejně tak všichni poskytovatelé uvedli, že si jsou vědomi své individuální odpovědnosti. Stěžovatelce dále není zřejmé, z čeho krajský soud dovozuje, že poskytovatelé při společných zakázkách ukládali zkontrolované kusy do jedné nádoby. Tato skutečnost podle ní nevyplývá ani z protokolu o kontrole, ani z rozhodnutí žalovaného.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se závěry výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 84 /2017 - 35 na nyní projednávanou věc nepoužijí. Je zde totiž odlišný skutkový stav zejména proto, že byl předmět vykonávané činnosti odlišný. Navíc poukázal na rozdíl mezi závislou prací a závislou činností. Ve zbytku se ztotožnil se závěry krajského soudu.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti ve smyslu § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a dospěl k následujícímu závěru.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že předmětem sporu jsou tři okruhy otázek. Zaprvé, zda je stěžovatelka ve vztahu nadřízenosti ke svým poskytovatelům. Při posouzení této otázky je klíčové zjistit, jestli je nyní projednávaný případ natolik podobný tomu, ve kterém Nejvyšší správní soud rozhodl výše citovaným rozsudkem č. j. 2 Afs 84/2017 - 35, že je třeba i nyní dojít ke stejnému závěru jako v citovaném případě. Zadruhé je třeba posoudit, zda je vztah poskytovatele P. D. a stěžovatelky natolik odlišný od jejích vztahů s ostatními poskytovateli, že na něj nelze použít obdobné závěry. Zatřetí je třeba zjistit, zda mají oporu v provedeném dokazování skutkové závěry, které krajský soud učinil ohledně odměňování poskytovatelů a jejich odpovědnosti.

IV. a) Vztah nadřízenosti a podřízenosti jako znak závislé práce

[19] Nejvyšší správní soud předesílá, že posouzení závislosti práce je výsledkem hodnocení komplexní situace. Nelze tedy závěr o její existenci zvrátit tím, že se některá z mnoha okolností, které ji prokazují, ukáže být nepravdivou nebo nejistou. Pro změnu tohoto závěru by bylo nutné zpochybnit správnost zjištěných skutečností a úsudků o nich v takovém rozsahu, že by zbylé okolnosti již ani ve svém vzájemném kontextu neobstály. Stěžovatelka v kasační stížnosti brojila proti závěru o tom, že byla ve vztahu nadřízenosti ke svým poskytovatelům, což je sice pouze jeden ze čtyř znaků závislé práce, ale pokud by její spolupráce s poskytovateli tento znak nevykazovala, nemohlo by se jednat o závislou práci. Přestože napadá pouze tento znak závislé práce, nelze jej hodnotit zcela izolovaně od ostatních znaků a ignorovat skutečnosti, které prokazují také jiné její znaky.

[20] Nejvyšší správní soud se předně ztotožňuje s krajským soudem, že jsou závěry výše citovaného rozsudku zdejšího soudu č. j. 6 Ads 46/2013 - 35 použitelné i na nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval rozdílem mezi závislou prací a mezilidskou pomocí, přitom vyslovil názor, že „*pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje. Podmínkou samozřejmě je, aby odměna tvořila (ne nutně jediný, ale ekonomicky významný) zdroj zaměstnancových příjmů – poskytnutí drobné protihodnoty např. v podobě daru je běžným zvykem i v případě jednorázové mezilidské výpomoci.*“ Takový závěr se však může uplatnit i pro osoby, které skutečně vykonávají činnost samostatně, aniž by to mělo absurdní následky, kdy by se osoby samostatně výdělečně činné dopustily přestupku nelegální práce jen kvůli tomu, že se staly z hlediska obživy závislé na jediném zákazníkovi. Sice je pravdou, že „[f]*inanční závislost smluvního partnera na jiném je běžná v ekonomických vztazích a nečiní z tohoto vztahu závislou práci* “ (srov. výše citovaný rozsudek

č. j. 2 Afs 84/2017 - 35), ale stále je jejím významným indikátorem. Odměňování ve výši činící významný zdroj příjmů je typickým ukazatelem nadřízenosti a podřízenosti, což je pouze jeden ze znaků závislé práce. Osoba, která skutečně vykonává samostatnou činnost, tedy nebude vykonávat závislou práci ani při své finanční závislosti na jediném klientovi, neboť ostatní znaky nenaplní.

[21] Nemístná je též argumentace, že krajský soud obdobně jako oba správní orgány pominul skutečnost, že také sama stěžovatelka musela přijmout striktní podmínky svého klienta, a proto tyto podmínky museli akceptovat taktéž poskytovatelé jako subdodavatelé. K tomu Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než uvést, že pokud klient stěžovatelky nastaví takové podmínky, že je v podstatě možné je splnit pouze prostřednictvím zaměstnanců, pak stěžovatelce nezbývá než tuto zakázku splnit prostřednictvím zaměstnanců. Tato okolnost ji nemůže omluvit, jestliže ke splnění takové zakázky namísto zaměstnanců použije poskytovatele, jejichž činnost vykazuje znaky závislé práce. Uzavřením smlouvy s klientem se stěžovatelka nezbavuje svých veřejnoprávních povinností. Z odůvodnění krajského soudu nijak nevyplývá, že by každý poskytovatel musel mít možnost zcela libovolně rozhodovat o místě a čase plnění svých zakázek, jak se snaží podsunout stěžovatelka. Krajský soud totiž toliko poukázal na skutečnost, že absence možnosti o těchto otázkách rozhodovat, je jednou z mnoha okolností, které na existenci závislé práce poukazují.

[22] Stěžovatelce lze přisvědčit, že se krajský soud jen pomálu zabýval významem možnosti poskytovatelů odmítat jednotlivé zakázky a že jeho závěr o tom, že této možnosti poskytovatelé využívali jen minimálně, není podložený. Možnost svobodného odmítnutí zakázky může poukazovat na to, že mezi stěžovatelkou a poskytovateli nebyl vztah nadřízenosti a podřízenosti. Závěr o tomto vztahu však krajský soud založil na dostatku jiných skutkových zjištění a Nejvyšší správní soud o jeho úvaze nemá pochyb. Pouhá skutečnost, že mají poskytovatelé možnost zakázky odmítnout, ještě neznamená, že vůči stěžovatelce ve vztahu podřízenosti nejsou. S tímto přístupem by bylo možné obcházet předpisy o zaměstnanosti a závislé práci jednoduše tak, že by se nelegálně zaměstnávanému člověku poskytla možnost odmítnout přidělovaná práce, přičemž tuto možnost lze jen stěží zjišťovat jinak než výslechem osob, které na zastření nelegální práce mají zájem. Celá právní úprava této oblasti by se tak při tomto výkladu stala nevynutitelnou. Nelze tedy připustit, aby možnost svobodného odmítnutí zakázky sama o sobě vyloučila vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi subjekty, a to navzdory tomu, že se jedná o významnou indicii nezávislosti.

[23] Nejvyšší správní soud nadto sdílí pochyby krajského soudu o tom, že měli poskytovatelé skutečně svobodnou možnost odmítnout zakázku. Z výpovědí poskytovatelů vyplývá, že se může odmítání zakázek projevit v tom, že stěžovatelka ztratí zájem s nimi spolupracovat, resp. jim bude nabízet méně zakázek. Tato skutečnost implicitně vyplývá i z žaloby stěžovatelky, kde uvádí, že je třeba rozlišovat mezi tím, když se odmítnutí projeví v porušení povinnosti jako v případě pracovněprávního poměru a když se odmítnutí projeví toliko ve zhoršení dodavatelsko-odběratelských vztahů. Pokud je poskytovateli dána možnost odmítat zakázky s tím, že tento postup může vést k ukončení spolupráce, a přitom je poskytovatel na stěžovatelce finančně závislý, nelze tuto volbu považovat za skutečně svobodnou. Poskytovatel v takovém případě totiž má určitou míru svobody, kdy se může rozhodnout odmítnout zakázku bez jakýchkoliv

negativních následků (z podkladů nevyplývá, že by byla spolupráce ukončena po prvním odmítnutí zakázky), nicméně stále vzhledem k absenci jiných příjmů a hrozbě jejich ztráty je nucen zakázky v zásadě přijímat. Ani v nezastřeném pracovněprávním poměru se nebrání nadarmo zájmy zaměstnance na tom, aby bez závažného důvodu nebyl jeho pracovní poměr rozvázán, v důsledku čehož by přišel o podstatnou, popř. jedinou, část svých příjmů. Navíc systém Bonus Malus umožňoval stěžovatelce hodnotit poskytovatele mj. za přijímání zakázek a za docházku a na základě tohoto hodnocení ovlivňovat jejich odměňování (tento závěr krajského soudu stěžovatelka ani nezpochybňuje). Pokud tedy byli poskytovatelé na stěžovatelce finančně závislí kvůli tomu, že pro většinu z nich byla stěžovatelka jediným klientem, a odmítání zakázek by mohlo vést k tomu, že o svůj jediný příjem přijdou, popř. že obdrží záporné hodnocení v systému Bonus Malus, a v důsledku toho se jejich odměna nebo počet zakázek pro příště sníží, nelze možnost odmítnutí zakázky vnímat jako skutečně svobodnou. Na tom nic nemění ani to, že je mezi osobami samostatně výdělečně činnými běžnou praxí, že odmítnutí zakázky může mít za následek zhoršení vztahů a ukončení spolupráce. Tyto osoby totiž zpravidla nebudou finančně závislé na jediném klientovi, popř. jejich poskytování služeb nebude vykazovat jiné znaky závislé práce.

[24] Stěžovatelka tvrdila, že z užití HB2B portálu nelze dovozovat vztah nadřízenosti stěžovatelky vůči poskytovatelům a vysvětlila, že jeho využívání je oboustranně výhodné, neboť snižuje nároky na administrativu. Přehlíží však, že krajský soud nepovažoval za znak její nadřízenosti pouhou existenci takového portálu. Za podstatné považoval, že byl jediným prostředkem, kterým poskytovatelé fakturovali, a stěžovatelka jeho využívání výslovně požadovala v čl. III Odběratelských podmínek. V těchto souvislostech je využívání HB2B portálu zřejmým indikátorem nadřízeného postavení stěžovatelky.

[25] Stěžovatelka dále odkazovala na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 84/2017 – 35, který se týkal daně z příjmů fyzických osob, přičemž spornou otázkou bylo posouzení činnosti dodavatelů ve prospěch žalobce – podnikatele ve stavebnictví v tom smyslu, zda se jednalo o závislou činnost ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatelka podrobně popsala, v jakých aspektech se nyní projednávaná věc shoduje s odkazovaným případem a lze s ní souhlasit, že tyto aspekty jsou významné jak pro posouzení závislé činnosti podle daňových předpisů, tak pro posouzení závislé práce. Nelze tedy vyloučit, že závěry odkazovaného rozsudku bude možné *mutatis mutandis* použít i na nyní posuzovaný případ, pokud je skutkový stav opravdu srovnatelný.

[26] Oba případy se shodují v těchto rysech: zadávání zakázek probíhalo telefonicky, poskytovatelé si mohli pouze vybrat, zda nabídku přijmou, nebo odmítnou. Poskytovatelé měli živnostenské listy (v nyní projednávané věci je ale většina měla za účelem práce pro stěžovatelku). Poskytovatelé byli také vždy odpovědni pouze svému zadavateli, nikoliv jeho klientovi. Stejně tak si poskytovatelé sami zajišťovali dopravu. Stěžovatelka dále upozornila na několik aspektů, které považovala za shodné, ale Nejvyšší správní soud u nich spatřuje podstatné rozdíly. Především v odkazovaném rozsudku zadavatel pouze určil práci, kterou měl poskytovatel odvést, zatímco stěžovatelka prostřednictvím svých zaměstnanců dávala poskytovatelům podrobné instrukce, jak mají při kontrole postupovat (poskytovatelé shodně uváděli, že při nových zakázkách prvně podstoupili školení, popř. se řídili manuálem vydaným stěžovatelkou). V obou případech zadavatelé kontrolovali

odvedenou práci, ale stěžovatelka měla podle přílohy č. 5 k Odběratelským podmínkám zaveden systém Bonus Malus, prostřednictvím kterého poskytovatele systematicky hodnotila, a to včetně jejich docházky. Co se týče pracovních pomůcek, byla situace v obou věcech zcela odlišná. Zatímco poskytovatelé v odkazovaném rozsudku měli většinou vlastní levné nářadí a dražší nástroje si pronajímali, poskytovatelé stěžovatelky si z větší části od ní pronajímali i běžné levné nářadí a pronajímali si navíc i pracovní oděv. V odkazovaném rozsudku měl minimálně jeden z pracovníků více zákazníků, a bylo tedy možné, že je pracovníků s větším počtem zákazníků více. Naproti tomu v nyní řešeném případě je postaveno najisto, že má více zákazníků pouze jeden ze sedmi poskytovatelů.

[27] Stěžovatelka zcela opomíjí, že v jejím případě je celá řada dalších skutkových okolností, které poukazují na její nadřízenost vůči poskytovatelům a obecně na to, že pro ni vykonávali závislou práci. Předně lze připomenout, že většina poskytovatelů pro ni vykonávala stejnou práci původně na základě dohody o provedení práce. Sama stěžovatelka přitom uvedla, že tímto postupem chtěla poskytovatelům předat know-how, pokud ho ještě sami neměli. To je však pouze jinými slovy řečeno, že je potřebovala zaučit. Pro vztah mezi stěžovatelkou a poskytovateli navíc platily její Odběratelské podmínky, které mj. jednotným způsobem určovaly způsob odměňování, fakturaci přes portál HB2B, oblečení (ve své podstatě firemní stejnokroje) atd. V neposlední řadě je třeba připomenout, že poskytovatelé podstoupili školení BOZP, které je obvyklé pro zaměstnance.

[28] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v nyní projednávané věci je mnohem více okolností, které poukazují na vztah nadřízenosti stěžovatelky a podřízenosti poskytovatelů, a v důsledku toho též na existenci závislé práce. Skutkové okolnosti případu tedy nesvědčí závěru, který zdejší soud učinil ve výše citovaném rozsudku č. j. 2 Afs 84/2017 - 35. Ve zbytku Nejvyšší správní soud ztotožňuje s právním posouzením krajského soudu a pro stručnost se na něj odkazuje.

IV. b) (Ne)závislost práce jednoho z poskytovatelů

[29] Stěžovatelka namítla, že skutkové okolnosti ve vztahu k jednomu z poskytovatelů – a sice P. D. se významně liší od skutkových okolností ostatních poskytovatelů. Jmenovaný nepracoval totiž pouze pro stěžovatelku, živnostenský list měl zřízen již dříve a nikdy pro stěžovatelku nepracoval na základě smlouvy upravené zákoníkem práce. Pro přehlednost je nutné uvést, že shodné tvrzení vznesla stěžovatelka již v žalobě v rámci námitky nepřezkoumatelnosti. Krajský soud se tedy správně zabýval především tím, zda stěžovatelkou tvrzený nedostatek může mít za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto posoudil stěžovatelčinu námitku v prvé řadě v kontextu předešlého řízení, tedy ve vztahu k možné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Ztotožnil se přitom s názorem krajského soudu, že jsou skutkové okolnosti všech poskytovatelů dost podobné na to, aby je bylo možné shrnout do závěrů platných pro všechny poskytovatele nebo alespoň pro jejich většinu. Je taktéž vhodné připomenout, že oba správní orgány u jednotlivých závěrů výslovně uváděly, zda se vztahují k většině poskytovatelů, jen k některým z nich nebo ke všem. Stejně tak uvedly, že se v případě P. D. nejedná o podstatné rozdíly, pro které by se mohl jejich závěr o závislosti jeho práce změnit. Je však třeba mít na paměti, že nepřezkoumatelnost podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by mu mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou,

která soudu znemožňuje přezkoumat napadený rozsudek nebo jiné rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24). Závěr krajského soudu, že je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné, je tedy správný.

[30] Stěžovatelce lze přisvědčit, že popsané rozdíly skutkového stavu u P. D. by za jiných podmínek mohly být významné, nicméně v kontextu všech ostatních skutkových zjištění, není pochyb, že vztah mezi ním a stěžovatelkou byl ve své podstatě vztahem uzavřeným k výkonu závislé práce. Jedná se totiž o skutkové okolnosti, které mohou poukazovat na existenci závislé práce, nicméně jejich absence ji nevyvrací. Veškeré rozdíly vytčené stěžovatelkou se vztahují ke skutečnostem, na základě kterých krajský soud podložil vztah nadřízenosti stěžovatelky a podřízenosti poskytovatelů. Ostatní znaky závislé práce tedy zůstávají nezpochybněny. Přestože není postaveno najisto, že je P. D. finančně závislý na stěžovatelce, živnostenský list měl zřízený již před spoluprací se stěžovatelkou a nebyl „zaučen" na základě dohody o provedení práce, stále nemohl nijak ovlivnit místo a čas výkonu své práce ani její cenu, pracoval ve stejnokroji, používal k tomu pouze nářadí, které předtím schválila stěžovatelka, pronajímal si od stěžovatelky oblečení, obuv i nářadí (včetně běžného nářadí jako kladivo, pilníky, šroubováky, prodlužovací kabel nebo univerzální kleště, jak vyplývá z jeho smlouvy o nájmu nářadí), byl odměňován na základě Odběratelských podmínek a systému Bonus Malus a v souladu s Odběratelskými podmínkami fakturoval prostřednictvím portálu HB2B.

[31] Nejvyšší správní soud tedy nemá pochyb, že rovněž výše jmenovaný poskytovatel vykonával práci ve vztahu podřízenosti ke stěžovatelce. Navíc se samotný způsob výkonu činnosti nelišil od ostatních poskytovatelů. To jen zdůrazňuje, že i kdyby měl poskytovatel potenciál působit skutečně samostatně, stěžovatelka by k němu přistupovala stejně jako k ostatním poskytovatelům, u nichž není důvod pochybovat o výkonu závislé práce.

IV. c) Nesprávná skutková zjištění

[32] Stěžovatelka namítla, že krajský soud vycházel stejně jako žalovaný z nesprávných skutkových zjištění ohledně její možnosti dohledat, kdo z poskytovatelů kontroloval konkrétní kus, a ohledně způsobu výpočtu odměn. Přitom však v žalobě namítala nesprávná skutková zjištění pouze ve vztahu k odměnám. Námitku rozporu skutkových zjištění s obsahem spisu ovšem lze uplatnit pouze v případě, že byla uplatněna již v žalobě v řízení před krajským soudem, v opačném případě se jedná o nepřípustnou námitku podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42, nebo ze dne 21. 1. 2016, č. j. 9 Ads 64/2015 - 63). Je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, č. 1743/2009 Sb. NSS, v právní větě vyslovil názor, že „[u]*stanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje restrikci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu vigilantibus iura uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem prvé instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponesou případné nepříznivé následky s tím spojené.*"

[33] Stěžovatelka v žalobě neuplatnila námitku chybných skutkových zjištění ve vztahu k možnosti dohledat, kdo z poskytovatelů kontroloval konkrétní kus. Z toho důvodu je

námitka tak, jak ji formulovala stěžovatelka, nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Je však nutné poznamenat, že navzdory tvrzení stěžovatelky z rozhodnutí žalovaného neplyne žádný závěr ohledně její schopnosti dohledat, který kus byl zkontrolován kterým poskytovatelem. Pokud by tento úsudek poprvé vyslovil krajský soud a založil na něm své právní posouzení, Nejvyšší správní soud by se zabýval mj. také tím, zda není v rozporu se skutkovými zjištěními plynoucími ze spisu, neboť by stěžovatelka neměla možnost tento bod formulovat již v žalobě. Tak tomu však v nyní projednávané věci nebylo. Krajský soud na základě skutkových zjištění správních orgánů v tomto ohledu pouze vyslovuje pochybnost o pravdivosti tvrzení stěžovatelky, že může dohledat ke každému zkontrolovanému dílu konkrétního poskytovatele, který kontrolu provedl. Jen tedy vysvětluje, proč stěžovatelčiným tvrzením nepřisvědčil a své pochybnosti opírá o zjištění učiněná správními orgány. Naopak z napadeného rozsudku nevyplývá, že by měl krajský soud neschopnost stěžovatelky dohledat konkrétního poskytovatele ke každému zkontrolovanému dílu postavenou najisto, resp. že by z tohoto předpokladu vycházel. Nedochází tedy k žádným novým závěrům ohledně skutkového stavu. Krajský soud navíc v jiné části odůvodnění rozsudku vyložil, že je třeba svědecké výpovědi poskytovatelů hodnotit nikoliv izolovaně, a že poskytovatelé měli také zájem na zachování fungující spolupráce se stěžovatelkou. Je tedy zřejmé, že měl důvod nazírat na svědecké výpovědi nanejvýš kriticky, a tím pádem i rozpor založený jednou svědeckou výpovědí považoval za dostatečný k tomu, aby mohl v daném kontextu pochybovat o pravdivosti ostatních výpovědí.

[34] Výše uvedené podtrhuje krajský soud upozorněním, že výkon práce na odpovědnost zaměstnavatele je podmínkou výkonu závislé práce, nikoliv jejím znakem. Tím pádem tedy otázka odpovědnosti poskytovatelů pro závěr o jejich závislé práci ani nemusí být bezpodmínečně postavena najisto. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že výkon práce za mzdu, plat nebo odměnu, na náklady zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele (viz. § 2 odst. 2 zákoníku práce) jsou podmínkami výkonu závislé práce, a jedná se tak o povinnosti, které zaměstnavateli na základě výkonu práce zaměstnanců vznikají, a pro existenci závislé práce tedy postačí, pokud jsou naplněny její znaky podle § 2 odst. 1 zákoníku práce – nadřízenost zaměstnavatele a podřízenost zaměstnance, osobní výkon jménem zaměstnavatele a dle jeho pokynů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015 - 27, odstavce [13] a [14] a tam citovanou judikaturu). Navíc je třeba připomenout, že krajský soud sice dospěl k názoru, že poskytovatelé vykonávali práci na odpovědnost stěžovatelky, nicméně tuto úvahu opřel o to, že v případě reklamace klientem stěžovatelky odpovídala klientovi právě stěžovatelka a poskytovatel by v případě svého pochybení zkontrolovaný díl na vlastní náklady přetřídil, přičemž obdobný postup by se s nejvyšší pravděpodobností uplatnil i na zaměstnance. Podstata argumentace krajského soudu tedy stojí jinde, než kam se ji stěžovatelka snaží podsunout.

[35] Stěžovatelka tvrdila, že jí není známo, z čeho krajský soud dovozuje, že poskytovatelé pokládali zkontrolované výrobky do jedné krabice, a nebylo tedy možné zjistit, který poskytovatel konkrétní výrobek zkontroloval, když tato skutečnost nevyplývá ani z protokolu o kontrole, ani z rozhodnutí žalovaného. Pokud by skutečně krajský soud založil svůj úsudek na neexistujících podkladech, Nejvyšší správní soud by jeho rozsudek mohl zrušit pro nepřezkoumatelnost. Skutečnost, že poskytovatelé ukládali zkontrolované kusy do společné nádoby, je však uvedena na straně 7 protokolu o kontrole.

Úsudek krajského soudu tedy nelze považovat za nepodložený ani rozporný s obsahem spisu.

[36] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal námitku rozporu skutkových zjištění stran stanovení odměn s podklady ve spisu a dospěl k závěru, že není důvodná. Předně je nutné uvést, že správní orgány vycházely z protokolu o kontrole, a nikoli z vysvětlení podaných poskytovateli, jejichž použití jako důkaz zakazuje § 137 odst. 4 správního řádu, jak se snaží podsunout stěžovatelka. Protokol přitom lze provést jako listinný důkaz (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 - 132). Na druhou stranu je značná část protokolu o kontrole prostým přepisem záznamů o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti. Vzhledem k tomu, že tyto záznamy obsahují obdobné otázky jako následné výslechy svědků, je nabíledni, že správní orgán I. stupně předběžně vyhodnocoval význam případných svědeckých výpovědí. To je ovšem funkcí podání vysvětlení (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS.). Přitom nelze připustit, aby byl zákaz použití záznamu o podání vysvětlení obcházen tím, že se záznam, který vysvětlení obsahuje, přepíše do protokolu.

[37] Přestože nelze použít záznam o podání vysvětlení jako samostatný důkaz a neměla by z něj být dovozována skutková zjištění, která jiným způsobem nebyla v řízení prokazována, nelze jej zcela ignorovat. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve výše citovaném rozsudku č. j. 1 As 34/2010 - 73 a následně potvrdil např. v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, č. 3027/2014 Sb. NSS, nepřípustnost použití záznamu o podání vysvětlení není absolutní, neboť je možné se svědka v průběhu svědecké výpovědi dotazovat například na důvody odlišnosti jeho výpovědi od vysvětlení, které podal před zahájením správního řízení. Stejně tak je vhodné připomenout, že „*přes nezpochybnitelné závěry přijaté judikaturou Nejvyššího správního soudu o tom, že úřední záznamy o podaném vysvětlení ve smyslu § 137 odst. 4 s. ř. nelze použít jako důkaz* […], *je namístě na uvedené listiny pořízené v rámci provedené kontroly u žalobce pohlížet jako na listiny, které mohou být řádným podkladem pro rozhodnutí žalovaného, a to zvláště tehdy, jestliže osoby, u nichž je kontrola prováděna, resp., u nichž jsou zjišťovány skutečnosti rozhodné pro další postup správního orgánu, svými podpisy stvrdí obsahovou správnost listin*“ (srov. rozsudek ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Ads 33/2015 - 66). Je tedy zřejmé, že sice ze záznamu o podání vysvětlení nelze dovozovat skutková zjištění, ale jejich obsah se může promítnout do hodnocení ostatních důkazů.

[38] V nyní projednávaném případě správní orgány nedovozovaly žádná jinak neprokazovaná skutková zjištění ze záznamů o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob ani z části protokolu o kontrole, která obsahově odpovídala těmto záznamům. Skutková zjištění opíraly o řádně provedené důkazy, především o výslechy poskytovatelů jako svědků. Ve smyslu výše vyloženého však s přihlédnutím k tomu, co uváděli poskytovatelé při kontrole, nebylo možné věřit některým částem jejich svědeckých výpovědí. K obsahu jejich vysvětlení tedy bylo přihlédnuto pouze při hodnocení důvěryhodnosti ostatních důkazů. Zákaz ukotvený v § 137 odst. 4 správního řádu tedy nebyl porušen.

[39] Krajský soud usoudil, že žalovaný zhodnotil jednotlivé důkazy ve vzájemném kontextu a dospěl k závěrům, které řádně odůvodnil. Výslechům svědků v otázce vyplácení

odměn nemohl bez dalšího věřit, když z protokolu o kontrole vyplývá, že poskytovatelé uváděli, že jsou odměňováni za odpracované hodiny, popř. za počet zkontrolovaných kusů, a dvě poskytovatelky dokonce uvedly, že jsou odměňovány pouze podle počtu odpracovaných hodin, a následně při výsleších všichni shodně uvedli v podstatě opačná tvrzení, že jsou odměny určovány podle počtu zkontrolovaných kusů. Jak správně upozornil krajský soud, švarcsystém může být výhodný pro obě strany, a lze tedy předpokládat, že na zastření skutečné podstaty vztahů má zájem nejen stěžovatelka, ale taktéž poskytovatelé. Je tedy zřejmé, že nelze bez jakéhokoliv kritického úsudku přijmout shodná tvrzení všech svědků, když byla tato tvrzení rozporná s dříve podanými vysvětleními, a všichni vyslýchaní svědci měli společný zájem na tom, aby v dané věci nebyl prokázán výkon závislé práce. Z obdobného důvodu bylo možné pochybovat o tom, zda příloha č. 1 k Odběratelským podmínkám reflektuje skutečnost, neboť právě formou nepravdivých informací uvedených na listině lze zastírat skutečný stav nejjednodušeji. Navíc krajský soud uvedené závěry podpořil úvahou o tom, že není logické samostatně výdělečně činné osoby odměňovat na základě normohodin tím způsobem, že se spočítají zkontrolované kusy, které se následně přepočítají na normohodiny a do faktur a dodacích listů se uvedou pouze hodiny. Stěžovatelka se sice v kasační stížnosti pozastavuje nad tím, z jakých zkušeností s podnikáním krajský soud při této úvaze čerpá, nicméně zcela rezignuje na jakoukoliv snahu vysvětlit, proč takový způsob odměňování zvolila, aby svá tvrzení učinila uvěřitelnými. Zdejšímu soudu tedy nezbývá, než se ztotožnit s názorem krajského soudu a uzavřít, že skutková zjištění učiněná žalovaným nejsou v rozporu s obsahem spisu.

[40] Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud uvádí, že by na věci nic nezměnilo ani to, kdyby byly odměny vypláceny na základě zkontrolovaných kusů. Pokud je odměna pouze podmínkou výkonu závislé práce, a nemusí tak být součástí každé závislé práce, tím spíše nemůže závěr o existenci závislé práce v nyní projednávané věci zvrátit pouze jiný způsob odměňování. Odměňování za hodinu odvedené práce sice značí větší důraz na samotnou činnost než na její výsledek, ale i v nezastřených pracovněprávních poměrech lze mzdu stanovit za množství odvedené práce s korektivem minimální mzdy, případně zaručené mzdy. Způsob odměňování tedy byl jen jednou z mnoha okolností, které poukazují na existenci závislé práce. Ostatních skutečností indikujících její existenci je však tolik, že by ani při odlišném způsobu vyměření odměn nebylo pochyb o tom, že se v nyní projednávané věci stěžovatelka dopustila správního deliktu, který jí byl správními orgány kladen za vinu. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s názorem krajského soudu, že jde v dané věci o učebnicový příklad promyšleného švarcsystému – spolupráce s poskytovateli, kteří formálně vystupovali jako osoby samostatně výdělečně činné (živnostníci), fakticky však vykonávali pro stěžovatelku běžné pracovní činnosti v závislém vztahu.

V. Závěr a náklady řízení

[41] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[42] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu

nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 25. června 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu